

РЕШЕНИЕ

№ 31876

гр. София, 30.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5948** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 3, във връзка с чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 203 и следващите, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Първоначално производството е образувано от Д. В. Ф., чрез адвокат Н. Д. срещу Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение.

По тази жалба е образувано административно дело № 2866 от 2024 г. на АССГ, 34 състав.

Заедно с оспорването е предявен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за обезщетение за времето, през което жалбоподателят не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение. Настоящото производство е образувано по отделени материали от административно дело № 2866 от 2024 г. на АССГ, 34 състав.

Съдът е намерил, че решението административно дело № 2866 от 2024 г. на АССГ, 34 състав е от преюдициално значение за правилното решаване на спора по административно дело № 5948 по описа на съда за 2024 г., поради което с определение от 19.06.2024 г. производството е спряно.

С решение № 10071 от 27.06.2024 г. Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е отменена, като решението е влязло в сила на 16.12.2024 г.

След отмяната на оспорената заповед, производството по административно дело № 5948 от 2024 г. е възобновено.

С молба от 06.02.2024 г. адвокат Д. е направила уточнения.

Посочено е, че с отмяната на Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение с

Решение № 10071/27.06.2024 г., постановено по адм.д. № 2866/2024г. по описа на Административен съд - София град, потвърдено с Решение № 13665 от 16.12.2024г., постановено по адм.д. № 9895/2024г. по описа на Върховен административен съд на Република България, влязло в сила на 16.12.2024 г., възниква правото на ищеца – Д. Ф. да претендира обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба поради незаконното прекратяване на служебното й правоотношение при условията на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, в случая от съда, държавният служител има право да претендира обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В настоящия случай след незаконното едностранно прекратяване на служебното правоотношение в продължение на шест месеца, а именно: в периода от 22.02.2024 г. до 22.08.2024 г., Д. Ф. не е заемала друга държавна служба и не е сключвала трудови договори.

Изложените обстоятелства пораждаат правният интерес на Д. Ф. да претендира отговорността на работодателя Агенция „Пътна инфраструктура“ по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, произтичаща от незаконното прекратяване на служебното правоотношение и за вредата, подлежаща на обезщетяване от страна на органа по назначаването за период от шест месеца - от 22.02.2024 г. до 22.08.2024 г.

В чл. 104, ал. 1 от ЗДСл законодателят е обвързал размерът на обезщетението за вредите, претърпени от незаконно уволнения държавен служител с размера на неговата основна заплата. Ищецът твърди, че е релевантен не размера на основната заплата на държавния служител към момента на издаване на незаконосъобразната заповед за прекратяване на правоотношението му - 22.02.2024 г., а размера на заплатата му, „определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата“.

С Постановление № 79 от 3 април 2024 г. за преодоляване на диспропорциите във възнагражденията на персонала в бюджетните организации, включително за увеличаване на възнагражденията на персонала на Министерски съвет се определя нов размер на индивидуалните основни месечни заплати на държавните служители, считано от 01.01.2024 г.

На 27.12.2024 г. Д. Ф. е депозирала заявление за изплащане на обезщетение за оставане без работа и за платен годишен отпуск и внасяне на осигурителни вноски и възстановяване на работа е вх. № 94-00-5594/27.12.2024 г.

Със Заповед № РД-11-29/09.01.2025 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е наредено да се изплати обезщетение за периода от 22.02.2024 г. до 22.08.2024 г.

На 30.01.2025 г. по банковата сметка на Ф. е получена сума в размер на 19 278 лв. от страна на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Претендираното от Д. Ф. обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е изчислено като разлика между дължимото се такова на база основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно — 16.12.2024 г. (3 820 лв. x 6 месеца = 22 920 лв.), определено съгласно Постановление № 79 от 3 април 2024 г. и получено обезщетение (3 570 лв. x 6 месеца = 21 420 лв., респ. 19 278 лв., след удръжки) и е в размер на 1 500 лв.

Наред с обезщетението се претендира и сума, представляваща сумата, с която е увеличена основната месечна заплата, считано от 01.01.2024 г. до 22.02.2024 г., на база Постановление № 79 от 3 април 2024 г. на Министерски съвет, в размер на 500 лв. за заеманата от Д. Ф. длъжност „началник отдел“.

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, във връзка с чл. 121, ал. 1, т. от 3 ЗДСл е за времето, през което държавният служител не е бил на служба, поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, а именно: за периода от 22.02.2024 г. /датата на прекратяване на служебното правоотношение/ до 22.08.2024 г. - шестмесечен период.

Претендира се мораторна лихва за периода 27.12.2024 г. - датата на подаване на заявление № 94-00-5594/27.12.2024 г. до 06.02.2025 г. - датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва, считано от 16.12.2024 г. - датата на влизане в сила на Решението на Административен съд - София град, до окончателното изплащане на сумата.

По време на проведеното по делото съдебно заседание ищцата не се явява лично. Пълномощникът ѝ адвокат Д. поддържа исковата молба. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът, в лицето на Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез юрисконсулт Р. счита иска за неоснователен. Счита, че няма основание размерът на претендираното обезщетение да бъде определян съгласно Постановление № 79 на МС, защото то се отнася за служителите, които са в служебно или трудово правоотношение. Към момента на издаване на постановлението Ф. не е била държавен служител. Оспорва се и претенцията за присъждане на лихви. Релевират се доводи, че към момента на прекратяване на служебното правоотношение Ф. е заемала длъжността „Главен юрисконсулт“ в отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“. С уволнителната заповед е прекратено именно служебното ѝ правоотношение за заеманата от нея длъжност. Без значение е, че със Заповед № ЧР-НТУ-21/18.01.2023 г. ищцата е била преназначена временно на длъжност „Началник на отдел“ на отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“, с която ѝ е определена основна 3570 лв.

Участвалият в производството по делото прокурор, в заключението си счита, че искът е доказан. Счита, че съдът следва да определи възнаграждението според доказателствата, приети по делото. Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че до прекратяването на служебното правоотношение Д. Ф. е заемала длъжността „главен юрисконсулт“ в отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“, в Агенция „Пътна инфраструктура“.

Със Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е прекратено служебното правоотношение на оспорващата.

С решение № 10071 от 27.06.2024 г. на АССГ уволнителната заповед е отменена, като решението е влязло в сила на 16.12.2024 г.

Със Заповед № ЧР-СП-НТУ-421/30.12.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ Ф. е възстановена на длъжност „главен юрисконсулт“ в отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“. Определена ѝ е основна месечна заплата от 2556 лв.

Със заповед № РД-11-29/09.01.2025 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е наредено на Д. Ф. да бъдат изплатени шест основни месечни заплати, за времето, през което тя не е заемала длъжността началник на отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“, при АПИ.

По делото беше изслушано заключение на съдебно-икономическа експертиза, приобщено към

събрания по време на производството доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 1 от АПК, иск за обезщетение за вреди, настъпили в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. В разглеждания случай, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Д. Ф. е отменена от съда, поради което искът е процесуално допустим и като такъв следва да бъде разгледан.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

С отмяната на заповедта за уволнение възниква правото на ищецът да получи обезщетение за понесените от него вреди.

По силата на чл. 104 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

Цитираната по-горе разпоредба дефинитивно посочва, че обезщетението на незаконно уволнения държавен служител е в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно и същото не може да бъде за период, по-дълъг от шест месеца. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл цели да възмезди лицето за вредите, претърпени от незаконното прекратяване на служебното правоотношение, поради което оставането без работа следва да бъде в причинна връзка с прекратяването на правоотношението и следва да обхваща периода непосредствено след уволнението, във какъвто смисъл е и константната практика на ВАС.

По отношение на размера на основното месечно възнаграждение, което е следвало да бъде изплатено на ищцата страните спорят дали то следва да бъде определено за длъжността „главен юрисконсулт“ в отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“ или за длъжността началник на отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“, при АПИ.

По делото беше изслушано заключение на СИЕ, което независимо, че следва да бъде кредитирано като мотивирано, последователно и компетентно.

Според експерта към основната месечна заплата на Д. В. Ф., като Началник отдел „Правно - административни дейности и обществени поръчки“, Национално Тол управление, длъжностно ниво от КДА/КДД – 6, Ръководно ниво 6А към дата 01.01.2024 г. е в размер на 3 570 лв. Основната месечна заплата на Д. В. Ф., Началник отдел „Правно - административни дейности и обществени поръчки“, Национално Тол управление, длъжностно ниво от КДА/КДД – 6, Ръководно ниво 6А, към момента на признаването на уволнението за незаконно – 16.12.2024 г., с увеличението от 250 лв. съгласно ПМС № 79 от 03.04.2024 г., следва да е в размер на 3 820 лв.

На Д. В. Ф. е заплатено обезщетение от страна на Агенция „Пътна инфраструктура“ в размер на 21 420 лв. (6 брутни месечни заплати x 3 570 лв.). След удържан 10% ДДФЛ, разликата в размер на 19 278 лв. е изплатена на ищцата на 30.01.2025 г.

Разликата между обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 22.04.2024 г. до 28.02.2024 г., дължимо на база основната месечна заплата съгласно Постановление № 79 от 03.04.2024 г. на Министерски съвет към момента на признаването на уволнението за незаконно, в размер на 22 920 лв. и изплатеното обезщетение на ищцата, в размер на 21 420 лв. е в размер на 1 500 лв.

Ответникът не спори, че до момента на прекратяване на служебното правоотношение на Ф., основаната ѝ заплата е била 3570 лв. и тази заплата е била определена за длъжността началник на отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“, при АПИ, заемана от ищцата до момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение на основание чл. 82а от ЗДСл.

Самият орган по назначаването, в лицето на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, след признаването на уволнението за незаконно е наредил на Ф. да бъдат изплатени 6 (шест) месечни основни заплати от по 3570 лв., на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, признавайки, че обезщетението следва да бъде определено съгласно заеманата последно, макар и временно от ищцата длъжност – началник на отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“.

Съобразявайки това обстоятелство и след анализ на разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, съдът не може да се съгласи с възраженията на пълномощника на ответника, че обезщетението следва да бъде съобразено с основната месечна заплата за длъжността, на която е възстановена държавната служителка след признаването на уволнението за незаконно, а именно длъжността „главен юрисконсулт“ в отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“.

Без съмнение към датата на уволнението Ф. е заемала длъжността „главен юрисконсулт“, но на основание чл. 82а, ал. 1 от ЗДСл тя е била преназначена на длъжност началник на отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“. В случай, че не беше уволнена, тя щеше да продължи да изпълнява задълженията си, като патримониумът ѝ щеше да се увеличава ежемесечно със сумата, определена ѝ като заплата за тази длъжност. По тази причина, както правилно е преценил Председателят на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, на Ф. се дължи обезщетение от 6 (шест) месечни основни заплати от по 3570 лв., съответстващи именно на заеманата от нея, макар и временно, за последно длъжност.

По отношение на възражението, че на ищцата не се дължи обезщетение, определено, съгласно увеличението на възнагражденията на държавните служители, съобразно ПМС № 79, съдът го намира за неоснователно.

Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл по категоричен начин разпорежда, че държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, т.е. в случая безспорно следва да се вземе предвид увеличението на размера на възнагражденията на държавните служители в АПИ, което е било налице към 16.12.2024 г.

По изложените съображения, съдът намира, че за адекватен и справедлив следва да бъде приет претендирания размер на обезщетение 3820 лв. на месец, т.е. 22 920 лв., за шест месеца. От тази сума следва да се извади определеното ѝ и изплатено обезщетение в размер на 21 420 лв. и така крайният размер на дължимото на ищцата обезщетение по чл. 104 от ЗДСл, поради признаването на уволнението ѝ за незаконно, е 1500 лв.

Съдът намира, че върху тази сума се дължи лихва.

Ищецът е поискал присъждане на мораторна лихва за периода 27.12.2024 г. - датата на подаване на заявление № 94-00-5594/27.12.2024 г. до 06.02.2025 г. - датата на подаване на исквата молба и законната лихва, считано от 16.12.2024 г. - датата на влизане в сила на Решението на Административен съд - София град, до окончателното изплащане на сумата.

Съдът намира, че в случая се иска два пъти лихва върху една и съща сума за еднакви периоди. По отношение на определянето на началния момент на дължимостта на законната лихва, следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно гр.д. № 3/2004 г., съгласно което началният момент на забавата при унищожаемите актове на администрацията и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е датата на отмяната на незаконосъобразния акт. В случая законна лихва върху присъденото обезщетение в размер на 1500 лв. се дължи от 16.12.10.2024 г. – датата на окончателната отмяна на Заповед № ЧР-СП-99/22.02.2024 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, с която е прекратено служебното правоотношение до окончателното изплащане на сумата.

Претенцията за присъждане на мораторна лихва за периода 27.12.2024 г. - датата на подаване на заявление № 94-00-5594/27.12.2024 г. до 06.02.2025 г. – датата на подаване на исковата молба, следва да бъде отхвърлена.

По отношение на претенцията за присъждане на сумата от 500 лв., представляваща неизплатено увеличение на основната месечна заплата на ищцата, считано от 01.01.2024 г. до 22.02.2024 г. на основание Постановление № 79 от 3 април 2024 г. на Министерски съвет, за заеманата от Д. Ф. длъжност „началник отдел“, съдът намира, че не компетентен да се произнесе.

Тази претенция касае спор, за неизплатено увеличение на възнаграждението на ищцата за време, когато тя е заемала държавна служба, т.е. този спор не попада в приложното поле на чл. 104 от ЗДСл.

Съгласно чл. 125 от ЗДСл, имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред.

В тази връзка съдът намира, че следва тази претенция следва да бъде отделена, от тази по чл. 104 от ЗДСл, и делото в тази му част да бъде изпратено на Софийски районен съд по подсъдност.

Предвид на факта, че ищецът, чрез процесуалния си представител са поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива в пълен размер, предвид на обстоятелството, че основният иск в размер на 1500 лв. е уважен в пълен размер.

Съдът не намира за основателно възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Съгласно размера на предявения иск и на основание чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за възнаграждения за адвокатската работа, минималния размер на адвокатското възнаграждение е 450 лв. По делото са проведени три заседания. Адвокат Д. се е явила на всяко едно от тях, направила писмени уточнения и е представила писмени бележки, поради което възнаграждение в размер на 700 лв. не може да бъде прекомерно.

Водим от горното и на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във връзка с чл. 203 от АПК **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Д. В. Ф., с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл сумата от 1500 (хиляда и петстотин) лева,

представляваща обезщетение по чл. 104 от ЗДСл, (определено като разлика между определеното ѝ и реално дължимо), ведно лихва за забава върху сумата от 1500 лв., считано от 16.12.2024 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ претенцията за присъждане мораторна лихва за периода 27.12.2024 г. - датата на подаване на заявление № 94-00-5594/27.12.2024 г. до 06.02.2025 г. - датата на подаване на исковата молба.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Д. В. Ф., с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, сумата от 1310 (хиляда триста и десет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, платена държавна такса и внесен депозит за възнаграждение на вещо лице.

РАЗДЕЛЯ ПРОИЗВОДСТВОТО по административно дело № 5948 от 2024 г.

Искът, за присъждане на сумата от 500 лв., представляваща неизплатено увеличение на основната месечна заплата на ищцата, считано от 01.01.2024 г. до 22.02.2024 г. на основание Постановление № 79 от 3 април 2024 г. на Министерски съвет, за заеманата от Д. Ф. длъжност „началник отдел“, ведно със заверени копия от всички документи, съдържащи се в делото, да се изпрати на Софийски Районен Съд по подсъдност.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.